

Interview met Gunda Brunotte-Kiewiet, raadslid voor het CDA

'Ik ben een rasoptimist'

Wie op Ameland over het dualisme praat, denkt aan Gunda Brunotte. Drie jaar is ze nu raadslid en ofschoon Wethouder Oud van het CDA in het college zit, weegt ze ieder collegevoorstel zorgvuldig en voorziet het desgewenst van commentaar. Ze leest zich in, weet in de eerste ronde waarin de raad zijn woordje doet met deze kennis en haar commentaar daarop tot de kern van de zaak door te dringen en ze is vasthoudend en qua karakter sterk genoeg om ook in de tweede termijn aan haar overtuiging vast te houden.

Ze is een sterk debater, ze houdt ervan zaken zo goed te verwoorden dat ze door haar betoog mensen aan haar kant krijgt. Het is, zegt ze zelf, haar kracht en haar grootste probleem. Zoveel raadsleden zijn nog gewend aan het monistische systeem, waarbij de wethouder, door de partij voorgedragen voor het wethouderschap, aan de fractievergaderingen deelnam en bijna vanzelfsprekend in de raad bij zijn voorstellen werd gesteund. De vrouwen van het CDA zijn aan hun eerste termijn bezig en niet anders gewend dan dualistisch te denken. 'Ik ben ervan overtuigd', zegt ze 'dat ik op de goede weg ben, ik denk dan: kijk dan, het kan beter', maar de dualistische, recht door zeeaanpak van beide CDA-vrouwen valt niet altijd in goede aarde, niet bij de collega-raadsleden, niet bij het College en niet bij de ambtenaren.

'Maar, ik ga ervoor', vertelt ze, 'het is een stuk van mijn karakter, je wilt iets voor de gemeente bereiken, Ameland mooier, beter maken en er zijn nogal wat dingen, die ik anders zou willen zien'.

Ben je een geboren Amelandse?

'Nee, ik ben in Duitsland geboren, maar was pas vier maanden toen ik voor het eerst op Ameland kwam en daarna kwam ik er jaarlijks vier of vijf keer, zolang ik leef. De eerste vijf jaar woonden we op Boomhienke in het huisje van een particulier. Ik weet nog dat we een kolenkachel hadden in de woonkamer. In 1969 kocht mijn vader grond en in 1970 woonden we voor het eerst in ons eigen huisje in Hollum.

Ik heb een bijna niet te verklaren liefde voor Nederland, ik zeg wel eens: ik ben in het verkeerde land geboren. Ik ben inmiddels ook Nederlandse, ben genaturaliseerd; mijn vader vond dat niet zo leuk, maar ik heb dat toch doorgezet. In 1997 gebeurden er een aantal dingen tegelijk, die deze ontwikkeling in gang zette. Ik leerde op Ameland Richard kennen (nu haar echtgenoot - JM) en kreeg in Duitsland bij de ABN AMRO Bank waar ik werkte de kans om naar het buitenland te gaan. Italië en Tsjechië werden genoemd, maar ook het hoofdkantoor in Amsterdam. Dat was voor onze relatie heel handig, bovendien was het specialistenwerk, waarvoor ze iemand zochten: ik werd projectmanager voor internationale betalingssystemen. Ik heb veertien jaar met heel veel plezier bij de ABN AMRO gewerkt. Maar ik ging steeds vaker denken: wat doe ik eigenlijk; ik verplaat wat cijfertjes van de ene plaats naar de andere, je had te maken met kunstmatige stress.

Door mijn reizen door verre, arme landen begon ik anders over zaken te denken en toen ik voor een punt

Gunda Brunotte-Kiewiet.

Foto: Jan Spoelstra

Joke Mosterman

kwam: contract verlengen of stoppen, dacht ik: ik wil dit niet meer en ben naar Ameland, naar Richard gekomen. Ik werk nu voor Frisse Wind, een organisatiebureau, dat zijn hoofdkantoor op Terschelling heeft en op Ameland een bijkantoor, dat ik run. Ik zit in de Gemeenteraad, geef paardrijles en rij zelf ook paard. Amsterdam en de bank heb ik nooit gemist, wel de mensen, die ik moest achterlaten, dat vond ik moeilijker dan het invullen van de dag.'

Mensen, die je achterlaat....

Ik herinner me een moment in een gemeenteraadsvergadering, waarin je afscheid moest nemen van Erica de Vries-Faber, ze werd ambtenaar en vertrok daarom uit de fractie, je was heel erg geëmotioneerd. Ik vond het een heel mooi moment, dat je zo je tranen durfde te tonen....

Bij de herinnering overvallen de emoties haar weer. 'We konden heel goed met elkaar overweg, Erica en ik, we werkten veel samen en hadden veel contact, beiden begonnen we aan ons eerste raadslidmaatschap, groentjes nog, maar echte sparring partners, je zoekt je weg als beginnend raadslid en hebt steun aan elkaar. Toen werd ze ambtenaar en moest dat contact vervallen; ik wist: ik breng haar in de problemen als we zo veelvuldig contact hebben. Opeens bevond ik me op een eenzame plek, je stelt je heel kwetsbaar op.

Het speelde mee dat de heer Hakman, die haar opvolgde, vaak niet op het eiland was. Nu echter met Anneke Touwen opereren we weer als sparringpartners. Maar de andere raadsleden hebben het niet negatief gebruikt, het werd gerespecteerd.'

Helpt het feit dat je vrouw bent wel eens om je doel te bereiken.

Ze lacht. 'Of ik dat nu wil... nee, spelletjes speel ik niet, ik probeer mensen te overtuigen. En dat lukt me wel; neem nu bijvoorbeeld de bibliotheken, ik heb me daar in de commissie echt voor ingezet. Toen is daar na nog eens overdenken behalve in Nes toch ook de bibliotheek in Hollum bijgekomen, daar ben ik erg trots op! Pasjeleden nog bij het initiatiefvoorstel over het evenementenbeleid, is er na veel praten en communiceren ook extra subsidie gekomen voor de sportieve evenementen. Ik ben er trots op als ik mensen meekrijg in mijn overtuiging, dat is debat voeren! Dat is politiek! Over het hele veld van links naar rechts. Ik mis dat in onze vergaderingen, hoewel de commissievergaderingen steeds levendiger worden, dan kom je in dialoog, dat vind ik belangrijk. Je hoeft geen gigantische betogen te houden, maar zoals de raadsvergaderingen nu verlopen is er veel te weinig interactie. Je gaat een vergadering in, hebt te maken met de fractie waarmee je overleg hebt gehad, houdt een betoog en je kunt dan eigenlijk niet meer veranderen,

of je krijgt zo'n schorsingsvergadering als de vorige keer (er werd zes keer geschorst voor beraadslagen tussen de partijen onderling of het college onderling - JM). Dat houd je zo'n avond wel in beweging, maar het is toch niet zoals het moet zijn.

Ik houd me vaak voor: het ligt niet altijd aan de anderen als het niet wil. Ik ben zelfbewust, dominant en duidelijk, ik draai er niet om heen en sommigen hebben daar moeite mee.

Mijn vader zei vaak: 'Je moet nog leren wat diplomatieker te worden'. Ik zei dan altijd: 'Ik doe mijn uiterste best!' Helaas overleed hij in 2005; mijn moeder overleed heel jong, in 1988 al. Mijn twee oudere broers waren toen al uit huis, ik verliet mijn ouderlijk huis een jaar na het overlijden van mijn moeder om te gaan studeren.

Wat voor studie ging je doen?

Ik begon met talen: werd commercial correspondent in Engels en Spaans. Nederlands leerde ik toen ook al, het was een privé-opleiding waarmee je tolk kon worden of werken bij internationale bedrijven. Vervolgens deed ik een traineeship bij ABN AMRO, dat vond ik erg leuk en besloot toen een opleiding tot bankier te volgen en bedrijfsorganisator.

Ik kwam er snel achter dat projecten mijn ding was en ben bij de ABN AMRO de carrièreladder omhoog geklommen.'

Waarom koos je voor het CDA?

'Ik heb een christelijke achtergrond, mijn vader was dominee, hij leidde ook kerkdiensten voor de Duitse Evangelische jeugdgroepen. Je zou het kunnen vergelijken met de Hervormden. Het is me dus met de paplepel ingegeven. Maar ook de sociale kant: meeleven, meehelpen. Ik kom uit het Ruhrgebied, zo rood als ik weet niet wat. Maar in Nederland vond ik de PvdA toch te rood. Als je mij wilt typeren: links van het midden. Met alleen sociaal zijn red je het niet; hoewel ik toen ik jong was bij demonstraties vooraan liep, later heb ik toch een zakelijke kant ontwikkeld, hoewel de VVD me weer te ver gaat. Ik voel me daarom thuis bij het CDA, het past bij mijn overtuiging, levenservaring en mijn achtergrond. Dat is toch een stuk uit je verleden wat je meeneemt.'

Je woont in Buren, wat betekent het dorp voor je?

'Mijn hart ligt absoluut op Ameland. Ik reed veel paard, vooral in Ballum en Hollum, die beide dorpen vind ik prachtig, daar ligt een stuk van mijn jeugd. In Buren kochten we eieren, daar was ook een dorp. In het Natuurgebied daarachter liep ik bijna letterlijk Richard tegen het lijf. Richard woonde in Buren, we wilden samen iets bouwen of kopen en hebben diverse plekken bekeken. Ik wilde de paarden graag dicht bij de deur. Waar we nu wonen, hebben we een daalders plekje! In het dorp, ik houd van mensen om me heen! We hebben geprobeerd van deze boerderij iets moois te maken, net als eerder in Nes met Sake's store. Dat is een van mijn doelen: Ameland is zo pittoresk, speel

daarmee, besteed er bij nieuwbouw en verbouwingen meer aandacht aan. Het gaat niet alleen om de kleur van de dakpannen, breng de details van vroeger terug, maak het eiland mooier. Je ziet het op Terschelling, daar ontstaat een wijkje met nieuwe commandeurs-huisjes, je bent op de goede weg als je die stijl weer in ere herstelt. Als raadslid zou ik daar beslist geld voor over hebben, hoewel er voor beeldbepalende panden ook nu al subsidie bestaat.'

Hoe ben je in de politiek verzeild geraakt?

'Ik had altijd al interesse in politiek! Toen Richard en Nico Oud elkaar eens spraken en Nico vertelde op zoek te zijn naar nieuwe kandidaten, zei Richard: dan moet je Gunda eens vragen. Ik dacht toen: waarom eigenlijk niet, je moet niet altijd piepen en roepen dat dingen niet goed gaan, doe er dan zelf eens iets aan. Het raadslidmaatschap heeft mij veel gebracht, ik heb veel geleerd over Nederlandse systemen ook, het schoolsysteem en het sociale systeem.'

Waar ben je trots op?

'In de raad zitten op dit moment veel financieel echt goed onderlegde mensen. De hele raad heeft zich dan ook ingezet om de financiën weer op orde te krijgen. Ik ben echt trots op die samenwerking! Met investeringen gingen we voorzichtig om. Neem bijvoorbeeld de geluidsapparatuur in de raadszaal, dat was echt te duur. Het gekke was dat de oppositie (ABA, PvdA en VVD) vóór het collegevoorstel stemden en de coalitiepartijen tegen omdat we het onverantwoord vonden in deze tijd.

Ik ben ook tegen minpunten aangekomen: Ik ben door en door dualist; ik had gedacht meer te kunnen bereiken, grote lijnen uitzetten, niemand ophangen aan kleine voorstellen. Daar word ik moe van, het heeft me in plezier, in drive voor het raadswerk teruggeworpen. We moeten het samen doen!'

Wat wil je bereiken?

'Ik wil Ameland nog mooier maken voor de toeristen. Als ik naar het bedrijventerrein in Nes kijk.... We moeten wel goed op ons eilandje passen. Nieuwbouw zou ik speler willen zien, meer in oude stijl, oog voor details hebben!

Tegen de eilanders zou ik willen zeggen: bewaar wat je hebt, laat je geen zand in de ogen strooien door projectontwikkelaars en grote bedrijven. Ik maak me heel veel zorgen om de plannen die de NAM heeft. Onze trefwoorden voor Ameland zijn wat betreft het toerisme: natuur - actief - gezond - sportief... en zet daar dan eens een boortoren neer, moeten we er op Ameland een bouwput van maken?'

Wat is je motto?

'Ik ben een rasoptimist; mijn glas is altijd half vol!! Dat is mijn gedrevenheid, maar ik wil na een raadsvergadering 's morgens in de spiegel kunnen kijken en dan nog zeggen: "k vind je nog steeds leuk" en niet 'mijn God, wat heb ik gedaan', dat hou ik heel scherp in de gaten!'